

***In memoriam – Părintele Constantin Voicescu de la Biserica „Sapientei” din București –
acum la împlinirea a patruzeci de ani de la mutarea sa la veșnicele lăcașuri...***

Părintele Constantin Voicescu s-a născut în București, la 28 iulie 1924, în familia ceferistului Stan Voicescu și a croitoresei Zinca Manea. Crește, împreună cu sora sa Maria (n. 1929) în orfelinat din Predeal, Tîrgoviște și Buzău, cu ajutorul unchilor Gheorghe Rădulescu, Badea și Ilie Manea. Rămas orfan de la vârsta de 7 ani și-a petrecut copilăria în orfelinat. Părintele Constantin Voicescu a fost trimis să învețe la Școala Normală din municipiul Buzău. Aici intră împreună cu alți colegi în Frăția de Cruce, motiv pentru care va fi arestat în luna decembrie anul 1942. A fost condamnat de Curtea Marțială a Corpului 5 Armată Ploiești, la 3 de închisoare corecțională. Stă închis la Pitești și Alba Iulia. În vara anului 1944, după eliberare, este elev militar la Arad. În anul 1946 absolvă Liceul "Matei Basarab" din București. La 8 noiembrie 1945, participă la manifestația de susținere a Regelui Mihai. Între anii 1946 – 1948, urmează cursurile din anii I și II la Facultatea de Geografie a Universității București. Între anii 1945 – 1948, este fiu duhovnicesc al Părintelui Toma Chiricuță. Frecventează și Mănăstirea Antim, în perioada "Rugului Aprins".

În anul 1948 a urmat cursurile Facultății de Geografie. De la căminul studentesc al acestei facultăți va fi arestat în luna mai 1948. A fost condamnat pentru "uneltire împotriva ordinii sociale" prin sentința nr. 538/1949 a Tribunalului Militar București la patru ani detenție și a fost închis la Jilava. În a doua jumătate a anului 1949, Părintele Constantin Voicescu a fost mutat la Pitești. Se făceau trierile: studenții - la Pitești, intelectualii - la Aiud, muncitorii - la Gherla; elevii - la Târgșor, femeile la Mislea și Miercurea Ciuc. Ajunge la închisoarea-spital de la Târgu Ocna, în anul 1950, pentru că i s-a descoperit un TBC osos la genunchi. La Târgu Ocna erau adunați deținuții grav bolnavi de tuberculoză, ca să moară. Ajuns aici, scapă de focul "reeducărilor" de la Pitești Deținut la Jilava, Pitești, Tg. Ocna – unde se apropie de Valeriu Gafencu, "Sfântul închisorilor". La 14 iunie anul 1954, a fost eliberat de la închisoarea-penitenciar Târgu Ocna. La 31 octombrie 1954, se căsătorește cu Laura-Florentina Durac din Piatra Neamț, absolventă a Academiei Comerciale și a Facultății de Teologie. În anul 1956, i se naște fiul, Mihai, viitor preot și el. În perioada anilor 1956 – 1958, urmează cursurile din anii I și II la Facultatea de Teologie din București și în paralel își câștigă pâinea lucrând ca geotehnician la Institutul de Geologie. În anul 1957, i se naște prima fiică, Irina.

La 30 octombrie anul 1958, este arestat, condamnat la muncă silnică pe viață (sentință comutată ulterior în 25 de ani muncă silnică), în cadrul "lotului mistico-legionar Târgu Ocna". Timp de șase ani este deținut la Jilava și Aiud (la aceasta din urmă din februarie 1960). La 25 iunie anul 1964, este eliberat în urma Decretului de amnistie generală a deținuților politici. În anul 1964, se angajează ca muncitor la Uzinele 23 August. În anul 1965, se naște fiica sa Ileana. În anul 1967, este angajat la Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă (legătorie; corectură). Între anii 1967 – 1969, urmează cursurile din anii III și IV la Facultatea de Teologie București. În anul 1967, se înscrie la Facultatea de Geografie-Istorie București. În anul 1969, își ia licența în Teologie.

La 11 februarie anul 1973, este hirotonit pe seama Bisericii Radu Vodă (paraclisul Seminarului teologic). Slujește onorific la Biserica Bucur Ciobanul, împreună cu Părintele Alexie Bîrcă. La 1 octombrie 1976, este transferat la Biserica "Adormirea Maicii Domnului" din strada Sapientei. În anii 1985 – 1986, face demersuri pentru salvarea de la demolare a Bisericii Sapientei. Supraveghează mutarea și restaurarea Bisericii Mihai Vodă. În anul 1988, moare soția sa, Laura-Florentina. Este înmormântată în cimitirul Mănăstirii Cernica.

În anul 1990, participă la manifestația din Piața Universității; sfințește crucile din Piață. Este membru fondator al Alianței Civice; devine membru fondator și vicepreședinte al Asociației "Christiana"; participă la înființarea Centrului de medicină socială "Christiana". Este membru în Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii, alături de alte mari figuri ale societății civile, ca Părintele Arhim. Bartolomeu Ananina, artiștii Horia Bernea și Sorin Dumitrescu. Împreună cu preoții Ioan Iovan din Mănăstirea Vladimirești, Liviu Brînzaș, Alexandru Capotă, Vasile Pătrașcu și Dumitru Manta, Părintele Constantin Voicescu deschide primul congres al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România. În anul 1992, este ales membru al Consiliului Național al Alianței Civice și în Comitetul de Coordonare al AC. În luna aprilie anul 1992, slujește alături de 11 preoți Liturghia din prima zi de Paști, în prezența MS Regelui Mihai, la Biserica Sfântu Gheorghe Nou din București. În anii 1994 – 1997, participă cu comunicări la Simpozioanele Memorialului Sighet. La 8 septembrie 1997, odată cu prasnica „Nașterii Maicii Domnului”, trece la cele veșnice, născându-se în viața cea cerească a Preasfintei Treimi, fiind lovit de o mașină pe când se întorcea de la Mislea, unde slujise întru pomenirea celor care au suferit în închisoare acolo, sub regimul comunist. La 11 septembrie anul 1997, este înmormântat la Mănăstirea Cernica, alături de soția sa.

În altă ordine de idei, iată ce mărturisea Părintele Constantin Voicescu despre închisoarea de la Târgu Ocna: „într-o seară am ajuns la Târgu-Ocna - era o seară de primăvară, cu miros de tei, luna pe cer. Ne așteptau niște indivizi bătrânei, din garda veche, cu niște puști d-alea mari. Noi, repede, învățați cu "banditul mișcă!", cu ghionteli.... Unul din ei ne-a zis: "Stați, taică, mai încet..." Când am auzit cuvântul ăsta taică nu ne-a venit să credem. Am văzut apoi o clădire luminată. Ne-au dus într-o cameră unde erau opt paturi, cu saltea! La Pitești sau la Jilava aveam priciuri suprapuse, câte doua-trei, fiind noi cu mult mai mult peste limita normală. Aici ferestrele erau fără obloane, un WC într-o cameră alăturată. Era... fericire! A doua zi am rămas înmărmuriți. Ne-au scos în curte, de neimaginat, să ne întâlnim cu ceilalți! Iarbă pe jos, ne-am tăvălit, era ceva grozav. N-a fost, bineînțeles, tot timpul așa. Cu medicamentele am stat cel mai prost. Ofițerul politic condiționa tratamentul de acceptarea de a fi turnător. Și, o, doamne, câțiva au căzut... Mi-aduc aminte că, odată, pătrunzând la noi niște streptomycină, un ardelean i-a dat-o lui Valeriu Gafencu, grav bolnav, însă acesta i-a dat-o pastorului Richard Wurmbbrand. Cu timpul mulți, slăbiți și grav bolnavi, au început să moară. La un moment dat a fost strecurată o Sfântă Scriptură. S-au învățat texte pe de rost". În continuare Părintele Constantin Voicescu mărturisește că în clădirea veche a închisorii a fost o capelă, iar cei care îi păzeau le-au dat veșminte preotești, pentru a le folosi drept cărpe de șters pe jos. "Doamne, când ne-am dat seama, le-am ascuns pe unde am putut. Prin crăpăturile zidurilor, prin hainele noastre. Eu am pus mâna pe un patrafir și l-am cusut în căptușeala paltonului. La Târgu Ocna, dată fiind iminența morții, ne lăsam să ne învelim și cu hainele noastre. Ei, l-am ascuns eu și, peste câțiva ani, am reușit să-l scot afară. De multe ori mi-am pus întrebarea: o fi vreo legătură între patrafirul acesta și faptul că am lasat peste ani Geografia și m-am dus la Teologie?"

Trecând într-un alt registru, vom spune că Părintele Constantin Voicescu a fost arestat pentru a treia oară la 30 Octombrie anul 1958 și condamnat la muncă silnică pe viață prin sentința nr. 844/59 a Tribunalului Militar București, iar apoi a fost închis la Aiud. A fost eliberat în anul 1964 și s-a angajat, după cum am mai spus și mai sus, ca muncitor la Uzinele 23 August. Mai târziu, Patriarhul Justinian Marina i-a dat un post de corector și legător la Institutul Biblic. La 11 februarie anul 1973 a fost hirotonit preot și a slujit în mod onorific la Biserica Bucur Ciobanul. Din anul 1976 și până la sfârșitul vieții sale pământești a fost preot paroh la Biserica Sapienței. După cum am mai spus, Părintele Constantin Voicescu a avut trei copii: Mihai, Irina și Ileana. A murit într-un accident stupid de mașină, la 8 septembrie 1997, după ce a săvârșit slujba de pomenire pentru deținutele anticomuniste, decedate în închisoarea de femei de la Mislea.

Mormântul Părintelui Constantin Voicescu se află în Cimitirul Mănăstirii Cernica. Ajunși în curtea mănăstirii, mergem la Biserica Sfântul Lazăr, și din capătul aleii din fața acesteia, în partea dreaptă, după două - trei morminte se vede troița nouă din lemn a preotesei Maria Voicescu. În dreapta mormântului ei se găsește mormântul Parintelui Constantin Voicescu.

Cu alte cuvinte, mașinăria ateistă comunistă a reușit să smulgă credința din multe suflete slabe. Au fost însă și oameni care, în ciuda suferințelor îndurate, nu și-au pierdut credința, speranța și iubirea. Aceștia au descoperit ajutorul lui Dumnezeu în niște condiții în care însăși existența lor fizică atârna de un fir de păr, simțind, după zidurile groase ale închisorilor, libertatea pe care o poate oferi iubirea lui Dumnezeu. Unul dintre acești viteji mărturisitori ai credinței a fost și Părintele Constantin Voicescu. Născut la 28 iulie anul 1924, în București, Constantin Voicescu și-a petrecut copilăria în orfelinat și o parte din adolescență în închisorile lui Antonescu, pentru activitate în cadrul FDC (Frăția de Cruce). Așa încât greutățile copilăriei l-au „antrenat“ să suporte cu seninătate mizeriile detenției comuniste.

Pentru Părintele Constantin Voicescu, cele trei perioade de detenție de la Pitești, Jilava și Târgu Ocna au reprezentat ani de umilință, de durere înnăbușită, trupească, dar mai ales sufletească. Doar în deșertul suferinței și al jertfei l-a putut întâlni și cunoaște mai bine pe Iisus Hristos, în slujba Căruia avea să-și pună mai apoi tot restul vieții. Alături de alte valori ale culturii românești, precum Petre Țuțea, Tudor Popescu sau Petre Pandrea, părintele a împărțit caznele și umilințele copleșitoare ale închisorii: lipsa de aer și căldura sufocantă, lipsa totală de igienă, perchezițiile, dezbrăcați afară, în ger, lanțurile grele de la picioare și mâini, foamea. Chiar Părintele numește aceste chinuri: „Pe mulți din care veneau la închisoare îi introduceau acolo, la intrare, pe hărdăul ăla cu mizerie. Și-i țineau acolo și când dispărea unul dintreăștia, atunci de-abia ăla venea să-și ocupe loc de dormit.“ „Când ne dădea câte o ciorbă și găseam câte un os, îl sugream de câteva ori eu, pe urmă îi dădeam și celui de-alături, cel de-alături îl dădea în continuare“, sau „sfărâmam felia de pâine pe-o cârpă, pe-o batistă, și adunam fărâmițele alea și toți făceau același lucru și-i dădeau celui care era prăpădit“.

Ca mucenic al suferinței, părintele ne dezvăluie sensul acesteia și lucrarea lui Dumnezeu asupra noastră prin ea: „Rămânând la egoism și neajungând la milă, putem doar să ne văităm sau să ne înrăim în urma celor îndurate. Depinde ce înțelegem din ce trăim. În suferință există o cale, uneori un ajutor neprețuit, un semn divin. Mie, de pildă, bacilul Koch mi-a fost un mare prieten, care m-a și salvat: ce-aș fi făcut atunci când m-au arestat a doua oară, în anul 1949... Mi s-a descoperit un TBC osos la genunchi și am fost trimis la închisoarea-spital de la Târgu Ocna. Când? În anul 1950, exact când ar fi trebuit să intru în focul „reeducărilor“. Ce-aș fi făcut, cum m-aș fi purtat? Rezistența omului torturat are limite, acolo s-a depășit imaginabilul. Nu știi de ce mare pacoste te scapă Dumnezeu, care îți dă o încercare, cum a fost la mine boala... Nu trebuie să cârtim niciodată, că nu știm dacă nu cumva se poate și mai rău“. Anii grei de temniță nu i-au adus numai durere fizică sau tristețe morală, ci și multe bucurii spirituale, trăite alături de mințile luminate cu care împărțea spațiul închisorii. Rugăciunea, conversațiile teologice, schimbul de informație culturală au reprezentat pentru părintele Voicescu un fel de împărțășanie atât de necesară supraviețuirii, nu atât fizice, cât mai ales spirituale. A ieșit din temniță învingător, îmbogățit sufletește, cu o mai adâncă înțelegere a lucrurilor și a oamenilor.

Principalul mobil de activitate apostolică al părintelui Voicescu a fost să-i facă pe oameni liberi, prin credința în Dumnezeu. A susținut, în luna decembrie anul 1989, alături de studenții adunați în Piața Universității, eliberarea de sub dictatura comunistă. Era susținătorul continuu al acțiunilor pornite din mediul studentesc. După 22 decembrie anul 1989, a fost unul dintre primii preoți de spital, prin fondarea așezământului medical-creștin „Christiana“, în care a slujit atât în capelă, cât și la căpătâiul bolnavilor. Îndemna enoriașii să aducă din pușinul lor pentru spital, adunând mulți tineri în biserică și în diferitele acțiuni caritabile pe

care le întreprindea. Ținea mult ca oamenii să se roage, să respecte datinile și pravilele, să se împărtășească din tainele iubirii lui Dumnezeu, insistând asupra efectului mântuitor, purificator al Sfintei Liturghii - întăritoare și păstrătoare a identității noastre creștine.

A știut să reaprindă scânteia de lumină ce sălășluia și în sufletul cel mai deznădăjduit. Cu blândețea și răbdarea ce-l caracterizau, a adus pe mulți la reîntâlnirea cu Dumnezeu, făcându-i prieteni ai Lui și oameni de valoare pentru societate. Propriile sale cuvinte - „Genunchiul la rugăciune și nădejdea la Dumnezeu!“ - definesc cel mai bine personalitatea sa duhovnicească. A fost un preot care a înțeles că misiunea sa nu se termină la ușa bisericii, ci trebuie să se extindă asupra întregii societăți. Părintele insista adeseori asupra unei legături mai strânse între Biserică și societate, pentru o mai amplă implicare a clericilor în viața celor pe care îi păstoresc, dincolo de ușile lăcașului sfânt, în evenimentele sociale și politice, al căror tragism s-a accentuat în timp tocmai datorită acestei absențe a prezenței divine în acțiunile omenești. Și pentru această realitate tristă, părintele aduce ca exemplu prima mineriadă de după anul 1989: „Dacă am fi ieșit noi, preoții, în față, acolo, minerii n-ar fi îndrăznit să facă atâtea atrocități“.

Moartea sa tragică, într-un accident de mașină, la 8 septembrie anul 1997, după ce săvârșise slujba de pomenire pentru deținutele anticomuniste închise și decedate în lagărul de femei de la Mislea, a fost considerată chiar de către de alți părinți duhovnici care i-au fost și prieteni (Arsenie Boca, Cleopa Ilie) drept moarte mucenicească, o jertfă supremă închinată lui Iisus Hristos, Celui Căruia I-a închinat întreaga sa activitate apostolică.

Din perspectiva ideologiei comuniste, Biserica era văzută drept una dintre cele mai mari amenințări la adresa Statului socialist. Securitatea a exercitat permanent presiuni asupra Bisericii, folosind toate mijloacele posibile de opresiune: persecutarea clericilor, cenzurarea tradițiilor și încercarea de evacuare a lui Dumnezeu din sufletele și din casele oamenilor, dărâmarea lăcașelor de cult etc. Toate instituțiile bisericești (Patriarhia, episcopiile, școlile teologice, mănăstirile, parohiile), au constituit obiective de urmărire ale Securității comuniste. Biserica, fiind considerată o instituție potrivnică statului comunist ateu, trebuia supravegheată permanent. A fost nevoită să accepte înlăturarea cu totul din viața publică, activitatea ei limitându-se strict la serviciile religioase din lăcașurile de cult. Nu și-a mai putut continua lucrarea ei filantropică și de asistență socială, fiind desființate toate așezămintele bisericești de acest gen, a fost suprimat învățământul religios din școli, s-a interzis asistența socială din spitale, azile de bătrâni, armată, închisori. Au fost suprimate periodicele bisericești ale eparhiilor, cu mici excepții (de pildă, „Telegraful român“), au fost desființate patru academii teologice și mai multe seminarii. Familiile preoților erau mereu urmărite de Securitate, șantajate și umilite, pentru atașamentul lor la valorile credinței creștine. Cu toate acestea, credința a învins, flacăra ei nu s-a stins. Familia Părintelui Constantin Voiescu a fost un exemplu al rezistenței prin credință. La fel ca și părintele, în perioada cât s-a aflat în închisoare și după ce a fost pus în libertate.

În altă ordine de idei, dacă ar fi să vorbim puțin despre vocația omiletică - sau învățătoarească - a Părintelui Constantin Voiescu vom susține că ea poate fi analizată doar în contextul celorlalte slujiri specifice preoției: cea sfințitoare și cea pastorală. Părintele nu învăța doar de la amvon, ci prin tot ce făcea ca preot și ca om, căci însăși viața sa era pildă și învățătură pentru toți cei care au avut privilegiul de la Dumnezeu să-l cunoască și să-i fie în preajmă. Părintele Constantin Voiescu a înțeles în mod exemplar că numai concordanța dintre cuvânt și faptă este conformă cu Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Desigur, armonia desăvârșită între cuvânt și faptă o are numai Iisus Hristos, ca Dumnezeu și Om desăvârșit, dar cei care au fost consacrați pentru a-L sluji trebuie să se străduiască a-L imita. Iar cine l-a cunoscut pe Părintele Constantin Voiescu și-a dat seama fără greutate că Sfinția Sa trăia într-o neîntreruptă *imitatio Christi*, ca să folosim formularea inspirată a lui Toma de Kempis. Ceea ce predica de la amvon era mai întâi trăit și experimentat în faptele, cuvintele,

gesturile și toate manifestările personale. Părintele nu era neapărat cotate drept un predicator celebru, de talia altor părinți, recunoscuți unanim și foarte populari: Constantin Galeriu, Ilie Moldovan, Ilie Cleopa sau Teofil Părăian (și ei, trecuți cu toții, între timp, la cele veșnice). Părintele Constantin Voicescu era apreciat cu prioritate pentru alte calități: duhovnic înțelept și cald, slujitor impecabil, om de atitudine civic-morală, nu doar religioasă, preot implicat în foarte multe acțiuni sociale și caritabile. Numai în lumina acestor slujiri ne apare și adevărata dimensiune a predicatorului. Căci învățăturile pe care le devolta la mazon erau întotdeauna în legătură strânsă cu problemele curente, fie duhovnicești, fie social-caritabile, fie chiar politice uneori, atunci când considera că trebuie luată o anumită atitudine.

Ca *Duhovnic și Părinte duhovnicesc*, era unul dintre cei mai căutați preoți din București, frecventat atât de creștini obișnuiți, cât și de un important număr de intelectuali, de toate vârstele, dar mai ales tineri. Sub epitrahilul său îngenuncheau adesea și importanți oameni politici. Nu mai este un secret acum că Emil Constantinescu, fostul președinte al României, l-a avut duhovnic și avem convingerea că dacă Părintele ar mai fi trăit, Emil Constantinescu ar fi avut în el cel mai prețios sfetnic și, în consecință, ar fi făcut mai multe lucruri bune și mai puține greșeli.

Ca *Slujitor* în cadrul serviciilor divine, publice și particulare, oficia cu toată dăruirea, întotdeauna cu veșmintele curate, discret în voce și gestică, foarte delicat cu alți slujitori. Cu toate că dispunea de o voce sonoră și caldă, cu o bună întindere, nu abuza niciodată de aceste calități.

Ca om de atitudine, Părintelui îi era în totalitate străin pasivismul. Așa a fost educat de mic, așa se explică apartenența sa la Frățiile de Cruce, așa se face că de tânăr a cunoscut închisorile, atât sub regimul antonescian, cât și sub comuniști. Până la evenimentele din anul 1989, fiind anchetat lunar, Părintele și-a manifestat atitudinile civice în mare taină, sfătuind mai mult la spovedanii, iar în predici vorbind oarecum "cifrat", pentru a nu fi cumva înregistrat ca atare de urechile omniprezentei Securității. Credincioșii înțelegeau însă mesajul, căci îi cunoșteau atitudinea.

Crescut în spiritul patriotismului autentic, după decembrie '89 Părintele s-a simțit dator să vorbească deschis și ferm, renunțând aproape în totalitate la problemele personale și dedicându-se parohiei și problemelor cetății. Unii l-a înțeles și judecat greșit, acuzându-l chiar că face politică în loc să-și vadă de "datoriile" sale preoțești... Dar Părintele tocmai asta făcea: a înțeles că datoriile lui erau legate și de viața publică, pentru că preotului nu-i poate fi indiferent pe mîna cui se află țara. Cei care s-au grăbit să-l judece ar fi trebuit să știe că, în vremuri grele și tulburi pentru stat și Biserică, înșiși călugării de la Muntele Athos, bunăoară, coborau în viața publică, renunțând la liniștea chiliei și luând atitudine deschisă împotriva celor care lezau interesele comunității. O asemenea atitudine a avut (și) Părintele Constantin Voicescu. Spunea lucrurilor pe nume, dînd gir duhovnicesc unor oameni politici pe care-i cunoștea bine, alte ori înfierînd lichelismul și pe reprezentanții lui. Părintele însuși participa la întrunirile Alianței Civice și a purtat cu mîndrie ecusonul de "golan" în Piața Universității. Nu era preotul care să rostească doar "Doamne, Doamne...", să împartă binecuvîntări și apoi să doarmă liniștit. A fost un om de atitudine, cum rar se poate întîlni! Era permanent preocupat de soarta țării și nu de puține ori îndurerat de oportunismul unora dintre cei aflați la putere. Slujirea social-caritabilă a Părintelui era foarte bine cunoscută și înainte de Revoluție. Nu doar bătrânii și familiile sărace din parohie beneficiau de iubirea lui samariteană, ci și cei din aziluri, din orfeline și spitale, pentru care organiza mereu colecte de daruri, pe care le oferea cel mai adesea personal. După Revoluție, Părintele s-a angajat cu toată ființa în Asociația medical-creștină "Christiana", arhicunoscută acum.

Trebuie să subliniem că Părintele nu făcea acte de caritate numai pentru că așa trebuie să facă orice preot. Le făcea pentru că era un om darnic prin firea și educația lui. Nimeni n-a

sesizat vreodată, nici în parohie, nici în afara ei vreo urmă de zgîrcenie, fiind foarte fericit ori de câte ori avea prilejul să ofere ceva.

Revenind la calitatea și statutul său *Predicator*, Părintele Constantin Voiescu nu vorbea niciodată la împlinire și nu urmărea succesul facil, imediat. Nu era un predicator "spumos", stilul său fiind simplu, sobru, întotdeauna ferit de dulcegării și prețiozități. Știa foarte bine că predica nu este un scop în sine, o "artă pentru artă", ci un mijloc de a-L propovădui pe Iisus Hristos și Evanghelia Sa, o artă pusă în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. Înțelept și modest, Părintele nu vorbea niciodată despre sine, ci despre învățătura lui Iisus Hristos. Își pregătea riguros predicile, începînd totdeauna cu rugăciune, documentându-se serios și notându-și diferite idei pe care le dezvoltă la amvon. Dispunea de o cultură uriașă, iar aceasta se reflectă pilduitor în toate predicile sale.

Nu lăsa nici o slujbă fără cuvînt de învățătură. Nu doar în duminici și sărbători, ci la toate slujbele oficiate: vecernii, acatiste, parastase etc, rostea un cuvînt de folos. La slujbele de peste săptămîină recurgea de multe ori la cuvinte de învățătură din Sfinții Părinți, din care citea anumite pasaje, pe care le comenta pe scurt, legându-le întotdeauna de prezentul cotidian. Uneori, Părintele Constantin Voiescu apela și la scrierile laice, cu aceeași intenție de a oferi credincioșilor nu doar noțiuni religioase, de catehism, ci cultură, cât mai multă cultură, teologică și neteologică. Știa bine că omul creștin de la oraș nu poate fi convins cu "retorici ieftine și cu floricele", vorba ÎPS Mitropolit Dr. Antonie al Ardealului. Știa, de asemenea, că multa cultură îl apropie pe om de Dumnezeu, puțin cultură (mediocritatea) îl îndepărtează... În acest sens, strădaniile Părintelui erau orientate și pentru a transmite cultură, cât mai multă cultură, nu doar cele strict necesare în vederea mîntuirii. De aceea, la Părintele Constantin Voiescu, imaginea de *catehet* sau de *învățător* este mai proeminentă decât cea de omilet și liturghist. Genul preferat al Părintelui era omilia, în special omilia tematică. Nu se depărta niciodată de textul evanghelic, pe care-l tâlcuia cu răbdare, dar desprindea întotdeauna și o anumită temă, de obicei morală.

Părintele Constantin Voiescu avea o preocupare aparte în cadrul predicilor morale, și anume evidențierea virtuților: iubire, milostenie, dreptate, conștiință, perseverență etc. Deosebit de pasionat de literatură, Părintele includea deseori versuri în predici, în ultima vreme cu precădere din poezii ale suferinței închisorilor, ca de pildă celebra de acum "Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane" a lui Radu Gyr. În perioada sărbătorilor de iarnă nu lipseau din predici fragmente din colinde. Pentru ilustrări, Părintele utiliza în special *Patericul* și *Viețile Sfinților*, dar aducea adesea și pilde din viața unor oameni deosebiți, dintre care foarte mulți cunoscuseră temnițele comuniste.

Încheierea predicilor cuprindea întotdeauna un îndemn moral, încurajator. Părintele Constantin Voiescu era de un optimism de-a dreptul contagios, molipsitor, am zice cu nădejde tare, izvorâtă din ființa lui de om și preot credincios. Într-o lume deprimată și confuză, Părintele îi întâmpina pe toți cu generozitate, împrumutînd fiecăruia din optimismul său nelimitat, cu o solitudine exemplară. Reușita predicatorială a Părintelui, ca de altfel a întregii sale misiuni, s-a datorat în mare măsură puterii sale de convingere născută din faima de care s-a bucurat, din numele său bun și respectabil, pe care și l-a cîștigat printr-o rîvnă exemplară. Se adeverește și-n cazul său cuvintele Sfîntului Ioan Gură de Aur, care spune, la un moment dat, în *Tratatul despre preoție*: "Ascultătorii judecă predica nu după cuvintele rostite, ci după faima predicatorului". Iar faima nu este altceva decît ecoul personalității. Părintele a fost, într-adevăr, un om cu o puternică și aleasă personalitate. Iar chipul său ne apare tot mai luminos și mai impunător, în pofida îndepărtării de ziua în care el a trecut prematur și tragic pragul veșniciei – potrivit mărturisilor făcute de către Părintele Prof. Univ. Dr. Vasile Gordon, de la Biserica „Sfântul Ilie Gorgani” și de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Iustinian Patriarhul” din București...

În altă ordine de idei, acum în încheiere voi recunoaște și mărturisi faptul că știind, din propria-mi experiență, că fiecare întâlnire cu *Părintele Constantin Voicescu* (de) la Biserica „Sapientiei” din București, a fost un prilej de mare înălțare sufletească și de sărbătoare, asemeni întâlnirilor învățăceilor cu marii filozofi ai vremii antice precum: Platon, Plotin, Socrate, Aristotel, fiindu-ne pildă demnă de urmat, de înțelepciune, abnegație și dăruire, mă (mai) gândesc ce repede îi uităm noi pe acești oameni, pe aceste personalități ale culturii și spiritualității noastre, fiindu-le prea puțin recunoscători pentru toate câte ne-au făcut și ne-au dăruit ei nouă, cu toate că ar trebui să ne aducem aminte „de mai marii noștri”!...

În ultima vreme am vorbit de toți acești mari Părinți ai Ortodoxiei noastre, pe care noi nu-i numim sfinți, căci ne temem de asta. Dar pentru noi au fost ca niște sfinți. Așa i-am simțit, așa i-am perceput. Fiindcă i-am văzut împlinind sub ochii noștri Evanghelia, pentru că ne-au învățat creștinismul practic prin exemplul personal: au flămânzit ei ca să sature pe cei flămânzi, au privegheat ei ca să se odihnească cei osteniți, au pătimit ei ca să ia mângâiere cei întristați, s-au sacrificat ei ca să trăiască ceilalți. Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții pe *Părintele Constantin Voicescu* - cel care a ajuns, în urmă cu patrusprezece ani, alături de marii săi îndrumători, slujitori și înaintași, iar pentru rugăciunile lui să ne miluiască și să ne mântuiască și pe noi toți. Amin!...

Eu personal, mă simt foarte împlinit și onorat pentru faptul că am avut fericitul prilej și marea șansă de a-l întâlni și (de) a-l cunoaște pe *Părintele Constantin Voicescu* – mare personalitate a culturii și spiritualității noastre monahale românești, autentice și mărturisitoare din aceste răzvrătite vremuri, având convingerea și nădejdea că vom ști cu toții pe mai departe, să ne cinstim înaintașii, potrivit meritelor și vredniciilor fiecăruia, cu toate că în aceste vremuri, prețuim mai mult pe alții de oriunde și de aiurea, căci ni se par a fi mai exotici, mai spectaculoși, mai senzaționali!... Însă, rămânem convinși de faptul că ce este nobil rămâne iar ce este ieftin, apune!...

Așadar, cei alungați din turnurile babilonice pot bate la porțile cetății noului Ierusalim – cel bisericesc și ceresc ce „nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, făclia ei fiind Mielul” (Apoc. 21, 23). Lucrarea aceasta, cu alte cuvinte, este una de referință în domeniul istoriei și a spiritualității autentice, care ar trebui să se afle la îndemâna tuturor celor ce cred că „Biserica este cetatea pe care nici porțile iadului nu o vor birui”!...

***Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!
Veșnică să-i fie amintirea și pomenirea! Amin!***

***Cu aleasă prețuire și deosebită recunoștință,
Drd. Stelian Gomboș – Consilier
la Secretariatul de Stat pentru Culte
din cadrul Guvernului României.***